פרק ב' משנה ה'

א] ראינו במשנה ג' חילוקי דינים, ב' מינים, ב' מיני חיטין ומין חיטין אחד.

ב] בדין ב' מינים שנותן ב' פאות נתבאר בארוכה שאין זה ב' מינים כעין שמצינו בתרומה שאין מפרישים ממין על חברו רק שחלוקית המינים עושהו לב' שדות וזה הרי נתבאר שכל שדה מחייב פאה [להלן בשיענור הבא נעיר מד' הגר"א שכל דין זה דב' שדות הוי רק מדרבנן], ונתיישב מה שהעיר המשנה ראשונה משנה א' מה המקור שאין מפרישים ממין על חברו הא בתרו"מ בעי' קרא ללמוד שאין מפרישים [עי' בכורות נג: ורע"ב תרומות סופ"ב] ולהלן מיושב דאין זה מדין ממין על חברו רק מדין ב' מינים.

ויסוד הדברים במקד"ד סי' ו' ותורת זרעים בסוף הספר ויישבטו בה ד' רש"י חולין קלח. בהא דקלחי אילן שמפריש מתבואה על קלחי אילן והא הוי ממון על חברו ותי' דהוי טפל לשדה חשוב כשדה אחת אף דהוי ב' מינים ויסוד הדברים בתוס' הרא"ש חולין שם.

ג] בהא דעשאן גורן אחד [גורן הינו ערמה] נתחדש דאף שחיוב קמהב במחובר מ"מ אם דעתו לעשות גורן אחד מעתה חשוב שדה אחת וכו'.

ד] בד' הירושלמי שאם עשאן גורן א' ונמלך לעשותם שנים צריך ליתן ב' פאות ונתבאר שנתחדש בזה שאף שהוי שדה אחת כל שבשעת הפרשה הוי ב' שדות צריך ליתן ב' פאות ונתבאר שמצינו כן לעיל במשנה ב' בדין קוצר לשחת לרבנן שאף שהוי שדה א' מ"מ 'אם חרש' צריך ליתן ב' דות אף שחרש אח"כ.